De wraak van Jim den Clown

Een verhaal uit het circus-leven door JAN KASTEELEN

De voorstelling was in vollen gang. Een woelige wals klonk uit de hooggelegen orkestruimte. Scherp snerpte telkenmale een zweepslag; het was de directeur die zijn Arabische hengsten vertoonde, en herhaaldelijk klonk een wild geklap van de duizenden handen rondom, terwijl voetengetrappel de houten stellages daverend dreunen deed. Wanneer de directeur zou zijn afgewerkt, moest Jim de clown dadelijk optreden, want er mocht geen oogenblik van stilstand zijn in de snel elkaar opvolgende nummers.

Gekleed en gepoederd stond Jim nu gereed nabij de stallen. Met de handen op den rug ineengeslagen leunde hij tegen een pilaar, en sprak op fluisterenden toon met Mira, de „wonderful cyclist," een der grootste attracties van het programma. En niet slechts van dat programma was zij de groote attractie, ook Jim was zeer onder den indruk harer bekoorlijkheid. En verwonderen kan dat niemand, die de knappe, donkere vrouw met haar lenig figuur in haar costuum van saumonroze zijde hare waarlijk ongeëvenaarde fietstoeren verrichten zag. Wanneer een uitbundig handgeklap haar dan terugriep, en zij verscheen met sierlijke soepele passen binnen de piste, terwijl een blanke glimlach in haar roze gezichtje verscheen, en zij kushanden naar het publiek lanceerde, waren de menschen opgetogen. Thans, bij haar gesprek met Jim, was er echter geen zweem van die beminnelijke vroolijkheid op haar mooie gezicht te bekennen. Eer somber kon haar gelaat heeten, terwijl zij nu en dan een snellen blik vol vrees wierp naar Jim.

„O, Mira, Mira," zei de clown op hartstochtelijken toon, „ik wil alles doen wat je van me verlangt; je zult een heerlijk leven bij me hebben. Ik verdien geld genoeg voor ons allen. Jij en je kleine Bob behoeven met jullie „flying act" niet meer op te treden, wat trouwens een gevaarlijk werk is, al . . . . ."

„Het is heelemaal niet gevaarlijk," viel de fietsrijdster in, „de stellages zijn sterk en worden goed opgesteld. D'r is niets geen gevaar bij, en dat weet jij heel goed . . ."

„Maar als er ook maar iets weigert", deed Jim in zijn wensch om haar vrees voor haar métier in te boezemen, opdat ze zich dan zonder middelen van bestaan, aan zijn echtelijke zorg zou vertrouwen, „als er ook maar iets weigert, als er een schroef afbreekt, als er één staaf knapt, dan ben jij of Bob, of bent jelui mogelijk allebei morsdood."

„Als, als. . . ." antwoordde met een matten glimlach de jonge vrouw, „als . . . . als de hemel invalt, hebben we allemaal een blauwe muts op."

„Maak geen grappen, Mira," zei Jim nu op onheilspellenden toon, terwijl hij het gepoederde voorhoofd diep rimpelde, en de oogen 'n tragische uitdrukking kregen, wat 'n vreemd, benauwend contrast vormde bij de met roode en blauwe driehoeken beschilderde wangen, „maak nù geen grappen, nù niet, Mira . . . of . . . of . . er gebeurt iets . . . . ."

Dan, eensklaps op vleienden, overredenden toon, zei hij: „Word mijn vrouw, Mira. Ik houd zoo van je . . . . . Je bent me toch ook niet ongenegen. . . . ."

Eensklaps houdt Jim op. Een aanvallig knaapje van 'n jaar of zes, met een kastanjebruinen krullebol en een frisch snoetje, gekleed in een violet zijden acrobatenpakje, is naar Mira komen toeloopen. Ze streelt met teederheid de wangen van het kind, en is als in zijn aanblik verzonken; het is Bob, haar zoontje; naar Jim kijkt ze nu niet meer op, het is of hij niet meer bestaat. En deze, met een grijns van boosaardigheid, waarbij de roodgeverfde mond zich nog verbreedt in het witgepoederde gezicht, bromt: „Die jongen.. dat is het eenige wat haar schelen kan . . . ."

Een oorverdoovend applaus breekt los, dof dreunt het als gedonder door het gebouw, en in wilden ren komen de hengsten de manège uitloopen, worden door stalknechts aan den teugel gegrepen en staan. Jim loopt op een drafje den doorgang in om zijn komisch intermezzo te gaan uitvoeren, maar bij een knaap, die tegelijk met Bob is binnengekomen, en nu achter de groep pikeurs hem afwacht, toeft hij een oogwenk om hem snel te kussen. Dan rolt hij als een levenlooze bal over de piste heen in het zand, terwijl hij een heel repertoire van de allerzotste geluiden daarbij hooren laat.

Grimnessesluis te Amsterdam. — D. Harting.

II.

Het is pauze. Het orkest zwijgt. Het publiek gaat de stallen zien, of verspreidt zich in de ruime foyers en gangen; anderen weer begeven zich naar buiten om in naburige koffiehuizen zich een weinig te verkwikken. Het is stil in de groote, ronde ruimte; verlaten ligt een wijle de gele vlakte der manège temidden van den wijden cirkel der ledige amphitheaters. Al heel spoedig echter komt er vertier; paarden sleepen een vracht van planken en staven, stutten en palen aan, en een zwerm van mannen begint bedrijvig af te laden en te sorteeren. Het is een gedraaf en geschreeuw, een gezwoeg en geklauter, dat, zoo oppervlakkig aangezien, wanordelijk en woest aandoet, maar blijkbaar in den grond stelselmatig geregeld is, want eerder dan iemand zulks had kunnen verwachten, is er een reusachtig toestel opgebouwd. Het is een steil afhellende baan, die vanuit den nok van den circus met een stompen hoek in een der doorgangen naar de stallen uitloopt. De geheele baan bestaat uit twee deelen, namelijk een onderstuk, dat elken avond wordt opgesteld, en een bovendeel, dat aan het dak van het gebouw is bevestigd. Deze twee onderdeelen vormen te zamen één lange baan, maar zijn niet geheel tegen elkander geplaatst zoodat de baan onderbroken wordt door een ruimte van zoowat twee meter. Dit getimmerte dient voor Mira en Bob's „flying act". Langs deze baan kwam de mooie slanke Mira elken avond op haar glinsterende fiets naar beneden schieten als een bliksemstraal, en alsof dat nog niet genoeg was, na eenig verstellen der baan, wat uit het versmallen der onderbreking bestond, kwam in een stalen wagentje ook de kleine Bob langs die zoogenaamde „voie coupée" omlaag storten. En meer